

Rékai Anett

Mintha tényleg ezen múlt volna minden

Különbem meg minden sokkal egyszerűbb lett volna,
ha nem iszunk olyan sokat. Csak hát
a fiatalok is isznak, meg a művészek is isznak –
a kétfelől érkező társadalmi elvárásban
pillanatok alatt feloldódtunk. Úgy csináltunk,
mintha tényleg ezen múlt volna minden.

Még engem is magába olvasztott
a sörtől és izzadságtól ragacsos tömeg,
pedig se nem szerettem, se nem bírtam a piát.

Én nem élveztem, ha bedobhattam
a lovak közé a gyepelőt, utáltam azt
a tehetetlen szédelgést, az összeakadó
lábamat, az ügyetlenkedésemet.

Hogy valahogy sosem azt mondom és
csinálom, amit igazából szeretnék.

És hogy másnap olyan egyszerű volt
mentséget találni mindenre – – – Na meg
az is szörnyű volt, hogy mindig egy olyan
helyen támaszkodott valaki a falnak, ha
hánynia kellett, ahol egyébként is sokszor
megfordultam, és ahányszor arra jártam,
mindig eszembe jutott az egész jelenet.

De azt hiszem, a legrosszabb mégis az a sok
meghatározhatatlan természetű pillantás volt,
azok a ki tudja, mennyire komolyan vehető
vallomások, a kétségbeesett érintések, hogy
kapcsolódni tudjunk valakihez.

A félrecsúszott csókok, és az
alkalmi együttlétek, amiknek a végén
persze másnap csak feszengés,
szégyellős szedelődzködés,
füsttől égő szemek és száraz torkok.

Na meg a remegő gyomorral,
némán elszuttogott kérés, hogy
a másik is úgy gondoljon erre az egészre,
ahogy mi, amit meg nyilván
soha nem hallgatott meg senki.

Próbaidő

Veled nem vagyok önmagam.
Gondolom, ez benned a legjobb.
Hogy az alatt a pár óra alatt, amíg
eljutunk az udvarias csevegéstől,
hát, odáig, szóval, hogy ennyi időre
azért még meg tudom erőltetni magam.
Mosolygok és viccelődök. Keresztbe
teszem a lábam, simogatom a hajam.
Úgy csinállok, mintha érdekeltél volna
valaha is. Az embernek néha
szüksége van arra, hogy
kilépjen önmagából. Hogy
kölcsonvegyen pár órát
valaki más életéből, amolyan
próbaidőként. Csak hogy
tudja, milyen gondtalan
is lehetne az élete,
ha nem az övé volna.
Ha nem érezné úgy magát, mint
egy távirányító, amiben kimerült az elem, de
csak egyre erősebben nyomkodják a gombjait.
Ha nem hagyná mindig cserben az embereket,
ha nem lenne olyan sérült, hogy mindaz,
amit mások jó szándékból belé öntenek,
kifolyik rajta a kisebb-nagyobb lyukakon – – –
Sosem fogok tudni eltelni a szeretetetekkel,
próbálkoznotok hát teljesen felesleges.
Jobban tennétek, ha elfelejtenétek, úgy,
ahogy egy zavaros, rossz álmod szokás.